

**Sygn. akt I ACz 1067/14**

## POSTANOWIENIE

**Dnia 23 stycznia 2015 r.**

**Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:**

<b>Przewodniczący:</b>	<b>SSA Anna Gawelko</b>

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2015 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa – Wojewody (...) i Ministra Skarbu**

przeciwko **Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. w K.**

o wydanie rzeczy i zapłatę

i z powództwa wzajemnego **Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...) i Ministrowi Skarbu**

o zapłatę

na skutek zażalenia interwenienta ubocznego po stronie pozwanej - Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w K. na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 12 listopada 2014 r., sygn. akt I C 296/12

**p o s t a n a w i a:**

**o d d a l i ć zażalenie.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek interwenienta Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w K. o zwolnienie od kosztów sądowych.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy stwierdził, że w świetle przedłożonych dokumentów sytuacja finansowa spółki rzeczywiście jest trudna, prowadzona przez nią działalność przynosi straty, spółka nie ma też żadnych środków w kasie. Jednocześnie jednak Sąd zwrócił uwagę, iż powód planując wydatki związane z prowadzoną działalnością powinien uwzględnić konieczność posiadania środków na prowadzenie spraw sądowych, przy podkreśleniu, że proces toczy się od 2012 roku.

Żaląc się na powyższe postanowienie interwenient domagał się jego zmiany i zwolnienia go w całości od kosztów sądowych w sprawie, ewentualnie uchylenia tego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Zarzucił naruszenie art. 103 i 109 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 1025) – dalej u.k.s.c. - twierdząc, że Sąd wbrew obowiązkowi wynikającemu z ostatniego z wymienionych artykułów zaniechał ustalenia faktycznej sytuacji finansowej interwenienta, który znajduje się w stanie niewypłacalności i nie ma środków na uiszczenie kosztów sądowych.

### **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

Podstawą do oceny zasadności wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych są przedstawione przez zainteresowanego dowody.

W niniejszej sprawie interwenient – wezwany przez Sąd do wykazania, że nie posiada dostatecznych środków na poniesienie kosztów sądowych (k. 760) - swoją inicjatywę dowodową ograniczył do przedłożenia rachunku zysków i strat za okres od 1.01.2014r. do 30.09.2014r. oraz raportów kasowych i wyciągów z rachunków bankowych za 2 miesiące – sierpień i wrzesień 2014r.

Z dokumentów tych wynika, że spółka osiąga znaczne przychody, rzędu blisko 2,2 mln zł za okres I-IX 2014r., z których reguluje inne swoje zobowiązania, a to oznacza, że powinna też ponosić koszty sądowe. Nie ma bowiem podstaw by przyjmować, że inne zobowiązania strony mają pierwszeństwo przed należnościami Skarbu Państwa z tytułu kosztów sądowych.

Nawet jeżeli ostateczny wynik prowadzonej działalności zamknął się stratą, to nie jest to dowód, że spółka jest niewypłacalna, jak twierdzi w zażaleniu.

Przy łatwości generowania kosztów według polskiego systemu podatkowego bilansowe straty z działalności nie dają właściwego obrazu sytuacji majątkowej przedsiębiorcy. Jego możliwości finansowe z reguły będą określone przez stosunek pomiędzy wysokością osiągniętych przychodów, a wysokością wymaganych kosztów sądowych. W rozpoznawanej sprawie relacja obu tych wielkości jest taka, że wniosek Sądu Okręgowego o braku przesłanki z art. 103 u.k.s.c. zasługuje na podzielenie.

Trzeba też mieć na uwadze, że podmiot będący spółką prawa handlowego, tak jak interwenient w przedmiotowej sprawie, twierdząc że spółka nie dysponuje bieżącymi środkami na koszty sądowe winien wykazać, że nie jest w stanie uzyskać tych środków od wspólników, zanim zwróci się o pomoc do Skarbu Państwa. Z treści zaś zarówno wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, jak i zażalenia nie wynika, aby były podejmowane działania w tym kierunku.

Z tych względów zażalenie należało oddalić, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.